

Istenről

[2011. július]

HIÁNYBETEGSÉGEINK LEGNAGYOBBIKA

Lásd be Uram, így nem lehet. Így nem lehet teremteni. Ilyen tojáshéj-Földet helyezni az űrbe, ilyen tojáshéjéleket a Földre, és abba – felfoghatatlan büntetésként – tudatot. Ez túl kevés, ez túl sok. Ez mértéktévesztés, Uram.

Mért kívánod, hogy két tenyérrel átfogható, gyerekjáték-koponyánkba egy univerzumot gyömszöjlünk? Vagy úgy teszel velünk, mint a tölgy makkjával, amelybe egy teljes tölgyfát gyömszözlél?

Nem bánnék soha úgy a kutyámmal, mint Te velem.

Léted nem tudományos, hanem erkölcsi képzelenség. Ilyen világ teremtőjeként létedet feltételezni: blaszfémia.

Legalább ne tettel volna annyi csalogatót a csapdába. Ne csináltál volna felhőt, hálát, aranyfejet az őszi akácnak. Ne ismernénk a vékony, zöldes, édes-édes ízt: a létét. Irtózatos a Te édes lépvessződ, Uram!

Tudod te, milyen a vércukorszint süllyedése?
Tudod te, milyen a leukoplákia halvány kicsi foltja növényben? Tudod te, milyen a félelem?

A testi kín? A becstelenség? Tudod-e, hány wattos fényerővel tündöklük a gyilkos?

Úsztál folyóban? Ettél citromalmát? Fogtál-e körzöt, téglát, cédulát? Van körmöd?
Élő fára vésni véle, krikz-krakszokat hámló platánra, míg

megy odafönt, megy-megy a délután? Van odaföntöd? Van neked fölötted?

Egy szót se szóltam.

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Nemes Nagy Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat